

tualitet komme til at gælde, det blev ganske sikkert et politisk farveløst Blad, men det vilde saa, tror jeg, heller ikke læses af synderlig mange. Det ærede Medlem nævnte som Eksempel, at en hel Del holdt Tillæget til Berlingske Tidende, men „mange Mennesker“ er altid et meget flydende Begreb; om det er saa forstrækkelig mange, ved jeg ikke, men jeg vil gøre opmærksom paa, at det er jo to ganske forskellige Ting. Grunden til, at mange Mennesker holde Tillæget til Berlingske Tidende, er Bekendtgørelserne om Huslejligheder, Tjenestestænde, ledige Bladser o. s. v. Af dem, der holde det, er det ganske vist de fleste, der holde det af den Grund, men naturligvis har det ærede Medlem Ret i, at en Del Mennesker maatte holde en saadan Stats-tidende for de offentlige Bekendtgørelseres Skyld. Det har jeg aldrig benægtet, at de, der skulle have den, maa holde Bladet, men det bliver heller ikke synderlig andre end dem, der ere nødte dertil, som gøre det. Naar det ærede Medlem anførte det som en Hovedopgave at gøre Avertissementerne billige, naas det netop paa en af de Maader, jeg anbefalede. Man kunde vælge den Udvej at fastsætte meget billige Takster for Statens og offentlige Bekendtgørelser. Det var ogsaa en Maade, Staten kunde benytte, til baade at formindste den urimelig store Fordel, som Privilegiets Indehaver ellers har, og tillige at skaffe sig selv en væsentlig Fordel.

Klein: Jeg interesserer mig ogsaa for de private. Det ærede Medlem skulde en Gang af Erfaring lære, hvad det koster at saa en Auktion over en lille Ejendom bekendtgjort. Det er i Virkeligheden ofte, havde jeg nær sagt, saaledes, at Udgifterne dertil kunne være større end Værdien af den Ejendom, hvorom Bekendtgørelsen drejer sig.

Formanden (Clausen): Det ærede Medlem tog Ordet uden at have begæret det. (Klein: Om Forlædelse).

Bluhme: Jeg vil gerne over for den ærede Minister gentage, hvad jeg sagde før, at det ikke var nogen Klage, jeg fremførte, Regningens Indhold er overensstemmende med Instruksen, men det var et Forhold, som jeg tillod mig at henlede den ærede Ministers Opmærksomhed paa, og som jeg tror kunde forbedres betydeligt for hele den store Mængde, der har Brug for Konsulenterne. Og som Bevis paa, at Folk ere forskelligt stillede efter Veligheden, tillod jeg mig at oplæse den paagældende Regning. Det var ikke nogen Klage, og der er for saa vidt ikke noget i

Bejen for, at Navnet kan komme frem, men jeg har ikke nævnt det, da det jo ikke er heldigt at drage Navne frem i en offentlig Diskussion; men det er til den ærede Ministers Tjeneste.

Indenrigsministeren (Hørring): Jeg kan selvfølgelig ikke modtage noget saadant Bevis, uden at det er som Grundlag for en Klage. Ellers har jeg ingen Brug for det.

J. C. Christensen: Det ærede Medlem fra Viborg (Klein) sagde, at det saa ud til, at der var mest Stemning for at gaa den af Ordføreren antydede Vej med Hensyn til „Berlingske Tidende“, nemlig, at paalægge Bevillingshaveren en Afgift. Jeg vil dog ikke lade Forhandlingen gaa til Ende uden ganske kort at udtale, at i alt Fald fra min Side har dette aldrig været Meningen. Spørgsmaalet er oprindelig i Udvalget — det kan jeg godt sige uden at røbe nogen Udvalgshemmelighed — rejst fra min Side i Anledning af et Punkt paa Finansloven, angaaende Patentvæsenet, hvor der skal opføres alene paa Bekendtgørelser i „Berlingske Tidende“ omkring 3,000 Kr. Vi fik i den Anledning et Samraad forud for 2den Behandling. Det har hele Tiden været min Mening, at man kunde gaa en lignende Vej som den, der her er foreslaet af det ærede Medlem fra Viborg, og som han har taget Ordet for baade i Dag og forleden Dag under Behandlingen af Strandingssloven. Dette har jeg fundet Anledning til her ganske kort at erklære, for at Forhandlingen ikke skulde ende med, at der syntes alene at være Stemning for at gaa den af Ordføreren antydede Vej.

Ordføreren (Meergaard): Ja, det forholder sig ganske rigtigt, at det ærede Medlem bragte dette Spørgsmaal under Udtale i Anledning af de store Patent-Bekendtgørelser. Men det, der har givet mig Anledning til mine Udtalelser i Dag, var ikke det ærede Medlems Samraad den Gang, men det Samraad, som hele Udvalget begærede i Anledning af den nu Situation, som fremkom efter Kammerherreinde Berlings Død. Det er det, som jeg har refereret til, slet ikke det, som det ærede Medlem den Gang foranledigede. Det ærede Medlem har imidlertid Ret i, at han var stemt for en Stats-tidende, det har han udtalt alle de Gange, Sagen har været behandlet, men jeg havde lige saa vel Ret i, at den overvejende Stemning i Udvalget ikke syntes at være for at gaa en saadan Vej. Den syntes at være for at gaa en af to Veje: enten at gøre offentlige Be-